

קונטֿרָס עַבְלִין שׁוֹבְבִי"ם

יַגְלֵה מָה ذֶה שׁוֹבְבִי"ם, וּמָה יִכּוֹלִים לְפָعֵל בְּיָמִים אֱלֹהִים
וְאֵיךְ יִכּוֹלִים לְתַקֵּן אֶת כָּל מָה שֶׁקָּלַקל בְּפֶגֶם הַבָּרִית —
הוֹצָאת זָרָע לְבֶטֶלה, שֶׁהֵא עָזֶן חֲמוּר מְאֹד.

בָּנוּי וּמִיסְדָּע עַל-פִּי דְּבָרֵי
רַבְנֵי הַקָּדוֹש וְהַנּוֹרָא, אֹור הַגָּנוֹן וְהַצְפָּנוֹן
בּוֹצִינָא קָדִישָׁא עַלְאָה, אַדּוֹנוֹן, מַוְרָנוֹ וְרַבְנָנוֹ
רַבִּי נְחַמֵּן מִבְּרָסְלָב, זִכְוָתוֹ יָגֵן עַלְינוּ
וּעַל-פִּי דְּבָרֵי פָּלָמִידָו, מַוְרָנוֹ הַגָּאוֹן
הַקָּדוֹש, אֹור נְפָלָא, אֲשֶׁר כָּל רֹץ לֹא אָנִיס לֵיה
רַבִּי נְתָן מִבְּרָסְלָב, זִכְוָתוֹ יָגֵן עַלְינוּ
וּמְשֻׁלָּב בְּפִסְזָקִי תּוֹרָה, נְבִיאִים, פָּתוּבִים וּמְאִמְרִי
חַכְמֵינוֹ הַקָּדוֹשִׁים מִגְמָרָא וּמִדְרָשִׁים וּזְהָרָתְּקָדוֹש

הוֹבָא לְדִפּוֹס עַל-יִדִּי
חַסִּידִי בְּרָסְלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבְבָ"א

מוֹהָרָא"ש נ"י אמר, שענין ימים אלו
שׁקוֹרָאים בָּהֶם אֶת הַפְּרִשִׁיות: שׁ' מות,
ר' אָרָא, ב'א, ב'שְׁלָח, י'תָּרו, מ'שְׁפָטִים,
הוּא עֲנֵין אַחֲר לְגָמָרִי, כ'י בָּאָלוּ הַיָּמִים
קוֹרָאין מֵה שַׁעַר עַל עַם יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם,
שֶׁהַשְׁתָּעָבְדוּ שְׁם עַל-יָדֵי הַמִּצְרָיִם הַיְּרוֹודִים
וְהַפְּחוֹתִים שְׁחוּ מַאֲדָמָקָלִים בְּפָגָם
הַבְּרִית, וְכֵן קוֹרָאים אֵיך יָצָאוּ נְשָׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל מֵהֶם, וַעֲבָרוּ אֶת יָם סֻוֹף, וַקְּבָלוּ אֶת
הַתּוֹרָה, וְלֹכִן יָמִים אָלוּ הֶם עֲנֵין אַחֲר
לְגָמָרִי, וְעַל יָמִים אָלוּ הַתְּכִוָּן רַבְנָיו ז"ל
שָׁאָמֵר: "יְשׁ עֲנֵין שִׁיחָה פְּךָ הַפְּלָל לְטוּבָה".

(אמְרֵי-מוֹהָרָא"ש, חָלָק ב', אות תתקנא)

קונטֿרָס

עַבְלִין שׂוֹבְבִילִים

בָנֵי הַיקָרִים ! כתוב (ירמיה ג, יד) : "שָׁבוּ בָנִים
שׂוֹבְבִילִים", אומר הָאָרְבִי ז"ל, שְׁהִימִים שׂקָוֶרָאים
בָהֶם פְּרִשְׁיוֹת : שִׁמּוֹת, רְאָרָא, בְּאָ, בִּישְׁלָח, יְתָרוֹ,
מְשֻׁפְטִים, אָלוֹ הַיּוֹם מִאָד מְסֻגָּלִים לְתַקֵּן אֶת פְּגָם
הַבְּרִית — הַוְצָאת זָרָע לְבָטָלה, שָׂזָה הַחֲטָא הַחֲמֹר
בִּיּוֹתָר, וְאַיִן עוֹז כָּל-כֵּךְ חֲמֹר כְּמוֹתוֹ ; כִּי מִכָּל
טֶפֶה וְטֶפֶה יִכּוֹל לְהַבְּרָא וְלֶד — בֵּן אוֹ בָת, וְכֹשְׁאָדָם
מוֹצִיאָן לְבָטָלה, הַרְיָה זֶה הַוְרָג אֶת בָּנוֹ אוֹ בָתָוֹ ;
וּבְדָרָךְ כָּל כְּשָׁרוֹאִים אָדָם רֹצֶח — סְוִלְדִים מִמְּנָגָה,
וְאָף אֶחָד אֵינוֹ רֹצֶח שִׁיחִיה לוֹ עַסְק עִם רֹצֶח, וּמִכָּל
שְׁפֵן כְּשָׁאָדָם רָצֶח שְׁנִי אָנָשִׁים — אָתוֹ כִּבְרָא אַיִן
יִכּוֹלִים לְסֶבֶל, עַל אַחֲת כִּמָה וּכִמָה כְּשָׁהָרָג עַשְׁרָה
אָנָשִׁים, הוּא רֹצֶח גָּדוֹל מִאָד שְׁבֹועָתִים בּוֹ כָּלָם, וְכֵן
הַלְּאָה. וּמִכָּל שְׁפֵן כְּשָׁאָדָם הַוְרָג אֶת בָּנוֹ אוֹ בָתָוֹ, זֶה
כִּבְרָר רֹצֶח נוֹרָא וְאַיִם, שְׁאַיִן יִכּוֹלִים לְהַבִּין אָתוֹ,

ומכל שכן כשהורג הרבה בנים או בנות שלו, הרי זה הרצויה הגדולה ביותר! ובזה שאדם מוציא זרע לבטלה, איןנו שם על לב שהורג את בניו ובנותיו. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקיטי-מור"ז, חלק א', סימן קמא), שאוי לו לאדם שחתא החטא זרע לבטלה, וכשהוא נפטר, מליים אותו אלפים ורבעות רבעות קלפות ומשחיתים, וזה הביאו הuci גדול לנפטר, ואינו יודע היכן להתחבא מרוב בונשא. כלכך חמור החטא המגנה זהה, עד שפטוב בזהר (וישב כפח), שעלה כל עברה שבועלם — יש תשובה. אבל על פגם הברית — מאן דושיד זרעיה ברקניא, אין מועילה תשובה. ואומר על זה רבנו ז"ל (שיחות-הבר"ז, סימן עא), שבזה הזכר אף אחד אינו מבין, ואני אומר לך, שכן יש תשובה, כי אין לך דבר העומד בפני התשובה. שואל על זה מוהרנ"ת ז"ל (לקיטי-הלכות, תפין, הלכה ד'): איך יכול להיות שהזהר אומר, שאין מועילה תשובה על פגם הברית — הוצאה זרע לבטלה, ורבנו ז"ל בא ואומר שיש תשובה? הרי רבנו ז"ל לא יחלק על הזהר, ולא ישנה מהזהר? אלא מסביר מוהרנ"ת ז"ל, רבנו ז"ל אומר (לקיטי-מור"ז, חלק א', סימן ה'), שעלה החטא זהה של פגם הברית נאמר (משל ב, יט): "כל באיה לא ישובון ולא

ישיגו אֶרְחֹת חַיִם", מי שנכשֵל בחתא המגנה זהה של הוצאה רעה לבטלה, הוא כבר לא ישב רוחנית אלקות בשום פנים ואפ"ן, אבל הקדוש ברוך הוא אב הרחמן, ורוצה שבחור אליו, וחייב להתגלות אלינו, ושולח לנו צדיקי אמת, שנוכל להתקרב אליהם; והצדיק האמת יש לו כזה שיכול לרוחת לכל מקומות המטנפים, ולגנות ולפרנס שם את הקדוש ברוך הוא, אבל בשכיל הבהיר והgnezon, הוא מעמיד על צדיק זה שיכול לקרב את כלם אליו יתברך, אפילו את אלו הנשות הפגומות, מחלוקת גדולה, שדברים עליו כל דבר אסור. ובדרך כלל בני אדם לשושמעים מחלוקת על אחד, תכף-זימיד סולדים ממנה, ואינם רוצים להתקרב אליו, באמרם: "הרי פלוני חולק עליו, ולא מוני מדבר עליו, ולמה לי ללבת לשם?!" אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מהר"ז, חלק א', סימן ה'): ותאמין, שכל מצותא וMRI'ה שיש בין הצדיקים השלמים, אין זה אלא כדי שיגרשו סטרין אחרים. כל מחלוקת היא רק כדי לרחק אותה. לך לא מועילה תשובה, על-פי הברי הוזהר הקדוש, כי הוצאה רעה לבטלה, רק חטא טפוח של נשות קדשות, של בנייך ובנותיך וברקעם אותם, והרי זה בחתא דור המבול, שבתויב שם

(בראשית ו, יב): "כִּי הַשְׁחִית כָּל בָּשָׂר דֶּרֶפּוֹ עַל הָאָרֶץ", אזי מעיםדים מחלוקת על הצדיק האמת, שיכول גם אתה לזכות לקרב אל הקדוש ברוך הוא, ואותה צריך לשם מחלוקת, זהה עקר הנפשיון שלו, ואמר הכם מכל האדם (משל טו, לב): "אֵין שׁוֹמְעַת תֹּכֶת חַיִם בָּקָרְבָּן חַכְמִים פְּלִין", לשון תלונה ומריבה, אומר רבנו ז"ל: כשהאת שומע מחלוקת על הצדיקים, תדע זהה ממשמעין אתה על שפוגמת בטפי מתק וכי, ומר לך מאי, כי חטאתי בהוצאה זרע לבטלה, כי מי שחטא בחטא זה, הויא בא לידי יאוש ודפאון. ולכון אמר מוהרנ"ת ז"ל, זה מה שכחוב בזיהר, שעל חטא זה אין תשובה, כדי למניע ממק תשובה, ובא הצדיק ואומר, שכן מועילה תשובה, אבל זהה הנפשיון הכי קשה לאדם, שמאידך אחד רואה שכחוב שאין תשובה, ומצד שני בא הצדיק ואומר שיש לו תשובה. ואם לא כי זה, הויא עוד צריך לשם שדברים כל דבר אסור על הצדיק. ובדרך כלל אם מדברים כל דבר אסור על הצדיק — אזי אדם בורח ונופר בחוץ, ונדרמה לו שהוא כבר צדיק, ובין זה אינו יודע, מה שמחכה עליו, באשר הוא פגום בפגם הברית — הוצאה זרע לבטלה, שאלפים ורבות קלפות ומשחותם מסביבים אותו. ולכון אמורים

חכמינו הקדושים (ברכות ו.): אלו כי נוחנים רשות לעין לראות, היתה רואה שצד ימין שלו הולכים רבבות קלפות ומשחיתים, ובצד שמאל שלו הולכים אלפי מזיקים, אבל אדם אין יודע ואינו מרגיש, ומה בא שהוא גאות, ונכנשת בו גאות וישות, וחושב שהוא חמי גדול, הוא למן, הוא צדיק, הוא מקבל, הוא רב, רבנן, ובעל מדרגה, ואינו שם על לב שהוא טפה סרווחה, ואלפי קלפות ומשחיתים מסובבים אותו, אשר את זאת אין רואים רק הצדיקים הדובקים בהקדוש ברוך הוא, שהם זכי הראות, הם רואים, שאדם הפגום בפגם הבrait, אלפי קלפות ומשחיתים מסובבים אותו. וזה הנפיזן של האדם, שאריך לשמע מחלוקת על הצדיק שיכול לעשות לו טוב ולהוציאו מהטוב, יוכל לתקן ולהביאו לתוכית המדרגה העילונה, אבל עירין איןון ומעטיהם הם האנשים שיכולים לעמוד בנפיזן זה, לא לחלק על הצדיק שביבלותו לעשות לו טוב. וזה החלוקת שיש על רבנו ז"ל ועל מוהרנן"ת ז"ל ועל כל תלמיד שעוסק להפיין את אור רבנו ז"ל בעולם. ובפרט מי שמוריד את עצמו אל אלו שגפגו בפגם הבrait — הוצאה גרע לבטלה, עליו החרם שתיה מחלוקת. והנה כתוב בספר הקדוש

זה נראה "ראשית חכמה" (שער התשובה, פרק ג'): ומפקרים שאריך להשב לתקן, הוא לתקן אותן בברית הפגום בהוצאה רעה לבטלה, שאין אדם בזמןנו נצל ממנה בבחרותו, עין שם. ואם הספר הקדוש זה נראה "ראשית חכמה", שהיה לפניו למללה מארבעים מאות שנה אומר, שבזמןנו אין בחור אחד שאין מה נקי מה, שהוא לא היה פרי צות, לא היה שקוין, תעוב, זהום, תמנות תועבה ושאר מרעין בישין, על אמרת פמה ובמה באין ערך בדורותינו אלו, שהערבים נתפסטו בין נשות ישראל, התערבו בעם ישראל עמלקים ארכירים, שלקחו לעצם משימה — לטמא את בני ובנות ישראל בנאות, רחמנא לצלן, ומעבירים על הדת מיליוןים מאחינו בני ישראל, ומפקירים את בנותיהם לזרות, רחמנא לישובן, מפקירים את הנער לסתמים, לאלים ולבול מני תועבות רעות, ומעודדים אותם לעשות כל מני זבל ולכלוך, ואיך מכם של בני הנערים יכול להשיג ארחות חיים?! איך ישיגו רוחניות אלקות?! איך ישיגו את התרבות?!

הנה הקדוש ברוך הוא אב ברוחנן, ומארד רוזה שבני-אדם יחרזו בתשובה שלמה, כי אצלו יתברך

מִאֵד מִאֵד חַשׁוֹבָה תְּשׁוֹבָה, עַד כֵּדי כֵּה, שֶׁאָמְרִים חֲכָמִינוּ הַקָּדוֹשִׁים (אֵיכָה רֶבֶה פְּתִיחַתָּא ג, לָה): נַמְשֶׁלֶת תְּפִלָּה כְּמִקְוָה וְתְשׁוֹבָה כִּים, מָה מִקְוָה פְּעָמִים פְּתוּחָה וּפְعָמִים נָעוֹלָה, כֵּה שְׁעִירִ תְּפִלָּה — פְּעָמִים פְּתוּחִים, פְּעָמִים נָעוֹלִים, אֲבָל הֵם הַזֶּה פָּמִיד פְּתוּחַ, כֵּה שְׁעִירִ תְּשׁוֹבָה אֵינָם גִּנְעָלִים לְעוֹלָם; הַיָּנוּ שְׁעִירִ תְּפִלָּה פְּעָמִים פְּתוּחִים וּפְעָמִים לְאוֹ, כִּי לֹא בְּכָל פְּעָם אָדָם יָכֹל לְהַתְּפִלָּל אֶל הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא, כְּמוֹבָא בְּדָבְרֵי רַבָּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהָר"ז, חָלָק א', סִימָן ב'): כִּשִּׁישׁ לְאָדָם עֲנָגִים דְּמַכְסִין עַל עִינֵּין, מַחְשָׁבּוֹת זָרוֹת, קָשָׁה לֹא לְהַתְּפִלָּל; וְכֵן אוֹמֵר רַבָּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהָר"ז, חָלָק א', סִימָן סְבָבָ): וּבְאָמָת אָמָת הַיְתָה לְאָדָם אָמָנוֹה בְּרוּךְהָ וּמְזֻכָּת, שַׁהַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלָעְדֵי נִמְצָא, וְשׂוֹמֵעַ כָּל דָּבָר שְׁמַדְבָּרִים אֶלְיוֹ, בְּרוּדָי הַיְתָה מַדְקָךְ וּמַדְבָּר אֶלְיוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְלֹמַה אֵינוֹ מַדְבָּר? כִּי נִדְמָה לוֹ שְׁבַמָּקוֹמוֹ אֵין תְּקָדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא. וְזוֹ הַכְּפִירָות וְהַאֲפִיקוֹרָסּוֹת שִׁישׁ בְּלִב כָּל אָחָד וְאָחָד. וְאוֹמֵר רַבָּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהָר"ז, חָלָק א', סִימָן לָא), שְׁבִרִית וְאָמָנוֹה תְּלִיוֹת זוּ בָּזֹז, וּמַי שְׁפָגָם בְּבִרְית אֵין לוֹ אָמָנוֹה, כִּי אֵין קִיּוּם אָמָנוֹה, אֶלְאָ עַל-יְדֵי בְּרִית, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים פֵט, כט): "יִבְרִיתִי נְאָמָנָת לוֹ"; וְלֹכֶן תְּפִלָּה נַמְשֶׁלֶת לְמִקְוָה, אֲשֶׁר פְּעָמִים פְּתוּחָה

וּפְעָמִים סְגֻרָה, כִּי פָעֵם אֶדְם יִכְלֶל לְהַתְּפִלָּל אֲלֵיו יִתְּבָרֵךְ וּפָעֵם לֹא, לֹא-כֵן תְּשׁוֹבָה נְמִשְׁלָה כִּים, הַיּוּם תָּמִיד פְּתֻוחָת, כֵּה שְׁעִירִי תְּשׁוֹבָה תָּמִיד פְּתֻוחָת, וְהַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא חָפֵץ שְׁנָשָׂוב אֲלֵיו, וְאֵינוֹ חָפֵץ בְּמִתְּחַנֵּן שֶׁל רְשָׁעִים, אֲלֹא בְּחִזְרָתֶם בְּתְשׁוֹבָה.

וְהַגָּה יָמִים אַלְוִי "ימִי שׁוֹבְבִי"ם" הַקָּדוֹשִׁים, שַׁקּוֹרָאים בָּהֶם פְּרֶשִׁיות: שִׁמׁוֹת, וְאֶרְאָה, בְּאָ, בְּשִׁלְחָה, יִתְּרוֹ, מִשְׁפְּטִים, הֵם מִסְגָּלִים מִאֵד לְתַקֵּן הַחֲטָא הַמְגַנֵּה הָזֶה שֶׁל הַוְצָאתָה זָרָע לְבָטָלה, שֶׁבָּחוּר צָעִיר חָטָא בָּוֹ. וְמַהוּ "עֲגַנִּין שׁוֹבְבִי"ם"? אֲלֹא חַכְמִינוּ הַקָּדוֹשִׁים אָוּמָרים (ערובין יח): עַל אֶדְם הַרְאָשׁוֹן, שְׁהָיָה מֵאָה וָשָׁלְשִׁים שָׁנָה מִנְדָּה, וּבָאוּ קְלָפּוֹת וּמִשְׁחִיתִים וּחַמְמִים אֹתוֹ, עַד שָׁבָא אֶל הַחֲטָא הַמְגַנֵּה הָזֶה שֶׁל הַוְצָאתָה זָרָע לְבָטָלה. וְאַלְוִי הַנְּשָׁמוֹת הָיוּ נְשָׁמוֹת קָדוֹשׁות מִאֵד שִׁיצָאוּ לְבָטָלה, וְהַצְּרִיכָוּ לְרַדְתָּן לִמְצָרִים, וְלַעֲבֹר בְּכֹור הַבְּרִיל, וְלַסְּבֵל אֶת הַסְּבֵל הַגָּדוֹל שְׁסַבְלוּ בִּמְצָרִים, "וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהם בַּעֲבָדָה קָשָׁה, בְּחַמֵּר וּבְלִבְנִים וּבְכָל עֲבָדָה בְּשָׁדָה, אֶת כָּל עֲבוֹדָתֶם אֲשֶׁר עָבְדוּ בָּהֶם בְּפְרָךְ" (שמות א, יד). אָוּמָר הַאֲרֵי ז"ל: אַלְוִי הֵם הַנְּשָׁמוֹת הַקָּדוֹשׁות שֶׁאֶדְם הַרְאָשׁוֹן הַוְצִיא לְבָטָלה, וְהַצְּרִיכָוּ לְרַדְתָּן לִמְצָרִים, וּשְׁמ

להזדקה בזוכה אמר זוכה, עד שבא משה רבנו הצדיק האמת, וגלה להם אמתה מציאותו יתברך, "אתה הראת לדעת כי הווייה אלקים אין עוד מלבדו" (דברים ד, לה); ועל-ידי-זה הוציאם ממצרים, ועשה עמם נסים ונפלאות, וקיבלו את התורה הקדושה. וזהו "עןין שׁוֹבְבִי"ם", שדיוקא שביעות אלו של ימי שׁוֹבְבִי"ם", שקוראים בהם את הפרשיות הללו, שבחן כתוב איך עם ישראל השתעבו במצרים, עבר עליהם מה שעבר, ויצאו ממצרים, ועשה עמם קדוש-ברוך-הוא נסים ונפלאות, וקיבלו את התורה ומשפטיו קדוש-ברוך-הוא, הם מוגלים מאר לתקן את החטא זה של הוצאה זרע לבטלה. וכך כל בחור וכל אברך שיודע בנפשו שחטא בחתא המגנה זה של הוצאה זרע לבטלה, אףלו פעם אחת, צריך לעסוק בתוקנו בימים אלה, ובונדי קדוש-ברוך-הוא ימחל לו.

מה הם התקנים לתקן את החטא זה? מגלת לנו רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות אמונה, סימן לג): על-ידי אמונה — ישlich לך קדוש-ברוך-הוא על עונותיך; אם אדם מתחזק באמונה, השם יתברך מוחל לו, זה מה שאומר הנביא (ירמיה ה, א):

"מבקש אמונה וatsuח לה". אזי העקר להתחזק באמונה. אדם שרחמנא לישובן, נכשל בפוגם הברית – הוצאה רעה לבטלה, הוא הפריד את היסודות מהמלכות, יסוד זה הצדיק, מלכות זו האמונה, אשר הם צריכים להיות ביחד תמיד, צדיק מגלת את האמונה, יסוד מחבר אל המלכות, וברגע שאדם הוציא רעה לבטלה, הפריד את היסודות מהמלכות, ומהזה נובעות כל הוצאות שאדם סובל בחיו. ולכן כדי לתקן את מה שקלקל, עליו להתחזק ביותר שעת ועוז באמונה ברורה ומצוcta בו יתברך, לידע ולהודיע ולהודיע, שהוא יתברך מחייה ומהווה ומקיים את כל הבריאה כלה, ודבר גדול ודבר קטן אינו געשה עצמו, אלא בהשגת המאצל העליון, והכל לפול זה אלקות, ואין מציאות בלעדיו יתברך, ובכל תנועה ותנוועה שם אלופו של עולם, ודבר זה אדם אינו יכול להבין בשום פנים ואפנ' כל זמן שמהו מקקל – איך קדוש-ברוך-הוא נמצא בכלל פרט ופרט מפרטיה הבריאה, איך שדומים, צומח, חי, מדבר הם לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא; אדם שחייב אפילו פעם אחת בהוצאה רעה לבטלה, אינו מסוגל להבין, איך השם יתברך נמצא בזה העולם, ודוחק את קדוש-ברוך-הוא למעלה למעלה, כי

נדמה לו שהויא יתברך מתחבא באיזה עולם, הויא שוכח או אינו מבין, שאין ממש כזה שיש לה קיום בבריאה בלבדיו יתברך. ולכון אומרים חכמינו הקדושים (סוטה ג.): בתרחה היה השכינה עם כל אחד ואחד, כיון שחתאו — סלקו מהם את השכינה. מהי השכינה? שהשכין אלקותו יתברך בינו, כמו שכתוב (ויקרא טז, טז): "השכן אתם בטמאתם", הקדוש ברוך הוא הולך אנטנו בתוך טורנו, כי מי הולך בנו? הקדוש ברוך הוא, מי מספכל בנו? הקדוש ברוך הוא, ואם הויא יתברך מוציא מאנטנו את המים, כבר הינו כאבן דום. ולכון כתוב (נחמה ט, ו): "וְאַתָּה מִתְּחִיה אֶת כָּלֵם", כי מי מתייה את כל הבריאה כלה? רק הבורא יתברך שמו. ולכון "ענין שובי"ם" זה אמונה, להתחזק באמונה, כמו שהתחזק עם ישראל באמונת חכמים, אמונה צדיקים, "ויאמיןנו בהוניה" ובמשה עבדו" (שםות יד, לא), שואלים חכמינו הקדושים (מקיל怯א בשלח): אם במשה האמיןנו, בהוניה לא כל שכן? אלא שאי אפשר לבוא לאמונה בהקדוש ברוך הוא אלא על-ידי הצדיק; ובמונבא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוריה, חלק א', סימן ז): אי אפשר לגיע אל אמונה, אלא על-ידי עצת הצדיקים, היסוד צדקה

להיות מחבר למלכות, זה היחוד, זה ההזוג, וברגע שמספרידים את זה מזה, באות כל הארות והיחסורים, ומסלקים את השכינה מן העולם, ואז סובלים סבל גדול, ונדרמה להם לאלו השם יתברך איןו מסתכל עליהם, ואיןו צריך אותם, וכדוםה כל מיני דמיונות שנגנטים באדם שפגם בפגם הברית. וזה מדבר אפלו אם אדם פגם פעם אחת בתיו, ומכל שכן, שהיום יש, רחמנא לאצלו, רבוי פשעים ועוננות, שבחור צער יכול לעבור על חטא זה מאה אלף פעמים, אשר לא יוכל ימיו ושנותיו לתקן. כי האר"י זיל אומר, שעיל כל חטא ועון כזה של הוצאה רעה לבטלה, צרייכים לصوم פ"ד תעניות, ואם חטא אדם עשר פעמים בהחטא זה, צריך לصوم שמונה מאות וארבעים ימים, ואם פגם מאה פעמים בהוצאה רעה לבטלה, צריך לصوم שמונה אלפיים וארבע מאות ימים, ואם אלף פעמים חטא כזה, צריך שמונים וארבעה אלף ימים לصوم, והיכן יש לאדם ימים רבים כלכך ? בא רבנו זיל ואומר (לקוטי-מורן, חלק ב', סימן ה): העקר זה אמונה, להתחזק באמונה בו יתברך, להבניש בעצמו שהקדוש ברוך הוא מלא כל הארץ בבודו, ולמפש ולבקש בעצמו היכן אווח באמונה, וכך יזכה

לאמונה ברורה ומצוcta. ובזה שורף את כל הקלפות. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מור"ז, חלק א', סימן לה), שאמונה זה חשמיל, ששורף את הקלפות, מרבית או רשותם את קדוש-ברוך-הוא — כל הקלפות נשרפות. ולכן צריכים לגלות אמונה לעצמו ולאחרים, ולדבר רק אמונה. ואמר רבנו ז"ל (שיחות-הבר"ז, סימן לג): אצל העולם אמונה זה דבר קטן, אבל אצל העקר אמונה, לדבר תמיד מאמונה, וזה תקון הברית. וזהו שכתוב (תהלים לד, יז): "פנוי תני"ה בעשי רע להכנית מארץ זכרם", אם מבנים את "פנוי תני"ה גלי אלקות, שאדם מרגיש את הפנים של קדוש-ברוך-הוא, שנמצא פה "בעשי רע" — באלו שעשו את החטא הזה שגקרה רע, מה קורה? "להכנית מארץ זכרם", כל זכר הקלפות נכרת. וזהו ראשית תבות: להכנית מארץ זכרם — מוציא רע לבטלה. ולכן כל מי שידע שגם בחטא המגנה הזה של הוצאת רע לבטלה, עליו להתחזק באמונה ביותר מאשר וביותר עז, כי הפת של אמונה ישרפ לו את כל עונותיו. ולכן לא בחנם שרבנו ז"ל הרבה לדבר מאמונה, עד כדי כך, שאמר (שיחות-הבר"ז, סימן ככח), שקדם שתבוא הגאלה, יהיה כל העולם כלו מלא כפירות ואפיקורסיה, ולא צדיק

אחד יהיה שיבר ויצעק מאמונה, אלא יהיה הרבה צדיקים, וכייה נחר גרונם, וכייו צרויים מרבוי צעקות, שכל-כך יצעק על אמונה, כי העקר זה על אמונה פשוטה. ולכן עניין שובבי"ם הוא לתקן את החטא של הוצאת זרע לבטלה, איך? על-ידי אמונה בהקדוש-ברוך-הוא.

במה מתחטא אמונה? איך אדם יודע שהוא באמת מאמין בהקדוש-ברוך-הוא? אם מדובר אליו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו ורבנן אל אביו, ומרגיש שהקדוש-ברוך-הוא אהו,عمו ואצלו, זה סימן שיש לו אמונה. ולמה אדם אינו מדובר אליו יתברך? כי נדמה לו שאין מי ששומע אליו, ולכן מתרשל מ תפלה. בא רבנו זיל ומגלה לנו את הטע של התבוזדות, לגנב בכלל يوم פמה דקות אליו יתברך, לברוח למקומות שאין שם בני-אדם, לאיזה מרתק, או חדר, או שדה, או עיר, או באיזה הר, ולשכנת שם ולטייל, ולדבר אל הבורא יתברך שם. בהתחלה יdma לאדם כאלו אין שומעים אותו ואין צרייכים אותו, וכאלו אין מתחשים אליו, אך זה בא רק מתחמת עוננות, כי באמת תפלה עושה רשות גדול מאד בשמים, עד כדי כך שנבנו זיל גלה לנו

(ליקוטי מוהר"ז, חלק ב', סימן ק'), שצל הצדיקים לא הגיעו אל מדרגתם, אלא על ידי תפלה וחתובות, ואם היה יודע אדם מה זה תפלה וחתובות, היה עוסק בזה יומם ולילה, לילה יום, פסיד היה מדבר אל הקדוש ברוך הוא, כי אין עוד יותר חשוב בזמנים כמו תפלה, ולכן אמורים חכמיינו הקדושים (במדבר רפה, פרשה כ', סימן ג): בלעם היה רשע ערומים, יידע שאין עומד בפני הפרענות אלא תשובה, שצל מי שחוטא ואומר חטאתי, אין רשות למלאך לגע בו; בלעם היה נושא, וחטא והחטיא את הרבה, בלעם הכשיל את נשמות ישראל בגנוף, אבל ידע, שם נשמות ישראל יבואו ויתבודדו לקדוש ברוך הוא ויתודו לפניו, ויספרו לו כל אשר עזבר עליהם, שום מלאך משחית לא יוכל לגע בהם. וזה הפך של הצדיק האמת, שמחזק ומעוזד וממשמץ אותו שלא נתפעל מבלעם, אלא נבואה ונדרבר אל הקדוש ברוך הוא, ולכן אמר פעם רבנו ז"ל (תני מוהר"ז, סימן רמד), שיש לו צער ויסורים בכל יום בעית התפלה, שהוא צריך לחשב מבלעם. והבין ה תלמידים שיש לרבנו ז"ל מלחה עם בלעם, שצל הגנוף בא ממנה, שהוא נתן עצה לבلك איך להכשיל את נשמות ישראל בגנוף. והצדיק האמת לויהם נגדו מלחה חרמה,

ובלעם הראה יודע מה זה תפלה, ולכן אמר (במדבר כג, ט): "כִּי מֶרְאֵשׁ צָוְרִים אֶרְאָנוּ וַמְגַבְעֹות אֲשֶׁרֶנוּ, הַזֶּעָם לְבָדֵד יִשְׁכֹּן וּבְגּוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב" וכו', אומר על זה מורהנו"ת ז"ל (לקוטי-הקלות, ברכות השחר, הלהבה ה'), שבלעם הראה להודות – "הַזֶּעָם לְבָדֵד יִשְׁכֹּן", זה עמו קדוש המתבודד להקדוש-ברוך-הוא, ואינם מתחשבים במעשי הגויים, "מֵי מִנָּה עַפְרֵי יְעַקֹּב", מי יכול למונת את פסיעות יהודי שהולך לה התבוזד לפניו? ולכן כדי שנזכה לתקן הברית, תיקון המчин, תיקון האמונה, עלינו להתחזק בתפלה וההתבודדות, ולהרגיל עצמנו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר אומרים חכמיינו התקדושים (שוחר טוב תהילים ק'): בשעה שאתה עומדת ומתפללת – יהא לך שמח, שנאמר (תהלים ק): "עבדו את ברוריה בשמחה", כי אין עוד שמחה גדולה מזו שאדם מתבודד ומדבר אל מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא. תתרاري לעצמכם, נוגנים רשות לאדם שחייה כל-כך רחוק, עבד מזוהם, לדבר אל המלך ולבקשו כל צרכיו, הייש שמחה גדולה מזו? וזו צרכיה להיות עקר שמחתו, שאנו יודעים מענין של תפלה וההתבודדות. ולכן אומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות תפלה, סימן ע'): על-ידי שמחה, פבואה

תפלתך ביהיל-המלך; כשהאדם שמאח לעת שמתבזד להقدس-ברוך-הוא, תפלותו הולכות אל היכל המלך, אף אחד אין יכול למניע ולעכב את זאת. וכן אומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות תפלה, סימן פא): תפלה שש היא בשמחה — היא ערבה ומתקה לשם יתברך. וכך עליינו להתחזק בימים אלו — ימי שובביים, ולהתבזד אל הקדוש-ברוך-הוא, ואף שבל השנה כראוי להתבזד אליו יתברך ודבר אליו, אבל ביותר צרייכים להתבזד בימים אלו, ולספר לפניו יתברך כל אשר עשינו, ולהתודות על חטאינו, כי רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מורן, חלק א', סימן ד'): כשהאדם חוטא, מהטעאים נכנסים בתוך עצמותיו, וכי מימות אותו? הרע שעשה, כמו שכתוב (תהלים לד, כד): "תמותת רשות רעה", כי עונותיו תקווים על עצמותיו, איך יכולים להוציא את זאת? אומר רבנו ז"ל: על-ידי ודי, כשהאדם מתוודה לפניו יתברך, על-ידי זה יוצאים מהאיו מעצמותיו, וזכה להיות כל כך קיבל בו רוחנית אלקות, וזכה להיות בטיל ומבטל לאין סוף ברוך הוא. וזה מדרגת הצדיקים, שבל-כך דבקים בו יתברך, שאין רואים אותם מאומה, כמנבא (לקוטי-מורן, חלק א', סימן ר מג), שבל מה שהצדיק יותר גדול, אין רואים אותם

מאותה, והנה שלמה המליך חבר שלשה ספרים: משלי, קהلت, Shir haShirim, בספר משלי וקהلت לכל אחד יש השגה, יש שם דברי מוסר וחכמה, דבריהם המושכים את לב האדם אל הקודש ברוך הוא, אבל שיר השירים זה נראה כשיר אהבה, אין לנו מושג בפה שכותב שם, אומרם חכמיםינו הקודושים (ידים ג, ה): אין העולם כדי ליום שנתגלה בו שיר השירים; הינו שכל-כך חשוב בעיניו יתרוך שיר השירים, אשר כל השגות התורה מנחים שם, ואף-על-פייכן אין רואים מאותה. כך הצדיק, אומר רבנו ז"ל, שהוא כל-כך בטיל ומובל לאין סוף ברוך הוא, שאין רואים אצלו כלום. וכך אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוריה, חלק ב', סימן קט): בני אדם טועים בחושם שאית הצדיק צרייכים להכיר מבחן; כי באמת אין זה כך, אלא בחיצוניתו הוא נראה כמו כלם, אבל הפנימיות זה עניין אחר לגמרי, ומה בא, שבני-אדם חולקים ודברים על הצדיק, כי המן שליהם מלא טינה, וחשבו מתחשבות מזחות, עיניהם הסתכלו בתמנות תועבה, הפה נבלו בנבול פה, ידיהם הוציאו זרע לבטה, רגליהם הילכו במקומות המטgapים, ואיך אדם בזה, שהוא כל כלו טמא ומטה מא מכף רגלו ועד קדקד ראשו, איך תהיה לו

השֶׁגָה בַצְדִיק ? ! וְלֹכֶן אָמֵר רַבָנו ז"ל (לקוֹטִי-מוֹהָר'ז),
חֲלֵק א', סִימָן לו): וַזה כָל, שֶׁמֵי שֶׁפְגָם בְבְרִית, אֵין לו
שָׁוָם מַשָג בְדִבְרֵי הַצְדִיק, וְלֹא בְחָגָם שֶׁפָל אֶלָו
שְׁחָטָאו בְּזָרָע לְבֶטֶלָה, שַׁזה הַחֲטָא הַמְגָנָה בִּיּוֹתָר,
שַׁהְוָא רֹצֶח, קָרוֹצֶח בְּנֵיו וּבְנֹתָיו, וְאֵיך תְהִיה לו
השֶׁגָה בַצְדִיק הָאָמָת הַקְבוּך בַהֲקָדוֹש-בָרוֹק-הָוָא ? !
וְלֹכֶן כִּשְׁאָדָם מַתְנוֹתָה וּמוֹצִיאָה עֲוֹנוֹת מַעֲצָמֹתָיו,
גַעַשָה כָלִי לְקַבֵּל בּו הָאֹור אֵין סֻוף בָרוֹק הָוָא, וְיַכְלֵל
לְהַתְפִילָל אֶלְיו יַתְבְּרָה. וַזה מָה שָׁאָמָרים חֲכָמִינו
הַקָדוֹשִים (תּוֹרַת כְּהָנִים בְחַקְמִי כו): אָמֵר הַקָדוֹש-בָרוֹק-
הָוָא, שְׁמֵיד שָׁהָם מַתְווֹדִים עַל עֲוֹנוֹתֵיכֶם, מִיד אָנִי
חֹזֵר וּמְרַחֵם עֲלֵיכֶם; הַקָדוֹש-בָרוֹק-הָוָא רֹצֶח בְקָ
שִׁיטָה אֶלְיו: "רְבּוֹנו שֶׁל עַזְלָם, חָטָאתִי עֲוִיתִי,
פְשָׁעִתִי, וְהֹצְאָתִי זָרָע לְבֶטֶלָה, וְהַסְמְכָלָתִי בָמָקוֹמוֹת
הַמְטַנְפִים, וְחַשְׁבָתִי דְבָרִים מְגַנִים, הַרְהַרְתִי הַרְהֹורִים
רַעִים, אָנִי מַתְחַרְט", זה עקר הַפְשִׁוָבָה. וְלֹכֶן בְתוּב
בָזָה (בְּרִאשַית נו): כָל מֵאָן דָאוּדִי עַל חָטָאוֹי, קָדְשָׁא
בְרִיךְ הָוָא שָׁבֵיק לִיה וּמְחִיל לִיה עַל חֹבְבִיה; כָל מֵי
שְׁמַתְנוֹתָה עַל חָטָאוֹי, הַקָדוֹש-בָרוֹק-הָוָא עֹזֵב אָתוֹ
וּמְחִיל לו עַל חֹבּוֹתָיו. וַזה כָל עֲנֵין הַתְבּוֹדִdot,
שָׁאָמֵר רַבָנו ז"ל (לקוֹטִי-מוֹהָר'ז, חֲלֵק ב', סִימָן כה),
שַׁהְתְבּוֹדִdot הִיא מַעַלָה עַלְיָנָה מַהְכָל, שָׁאָדָם

הוֹלֶךְ לְמַקּוֹם פָּנָוי, וּמְסֻפֵּר לְפָנָיו יַתְּבִּרְךָ כֹּל הַעוֹבֵר עַלְיוֹ — בֵּין בְּגַשְׁמִי וּבֵין בְּרוֹחַנִי, ذָה מַעַלָּה שְׁעַשְׂוִיעִים גָּדוֹלִים לְמַעַלָּה, שֶׁלֹּא עַלְוֹ שְׁעַשְׂוִיעִים פְּאָלוֹ מִימּוֹת עֲזָלָם; לְכֵן כֹּל מִשְׁחַטָּא בְּחַטָּא הַוְצָאת זָרָע לְבַטְּלָה, יְרָאָה לְהַתְּבּוֹדֵד הַרְבָּה לְהַקְדּוֹשָׁ-בְּרוֹךְ הַוָּא, וְלֹא יִפְחַד מֵאָף אָחָד. וְכֹל זָמֵן שְׁמָקְרָב אֶל הַצָּדִיק, יִשְׁתַּחַווּ לְזַהֲרָה. וְכֹמוֹ שְׁגָלָה לְנוּ רַבְנָנוּ זַיִל (לקוֹטִי-מוֹקָב"ז, חֲלֵק ב', סִימָן עָח): אֵין שָׁוּם יַאוֹשׁ בְּעַזּוּלָם כָּלָל, אֵין מַשְׁגֵּשׁ שֶׁל יַאוֹשׁ! וְכֵן אָמֵר (שם, סִימָן קַיְב): אִם אַתָּה מַאֲמִין שִׁיכּוֹלִים לְקַלְקָל, תַּאֲמִין שִׁיכּוֹלִים לְתַקֵּן; וְזֹה הַכְּחָה שֶׁל רַבְנָנוּ זַיִל, שְׁגַשְׁלָה בְּדָרוֹת אֶלְוָן אֱלֵינוּ, כִּדי לְתַקֵּן אֶת כָּל הַגְּשָׁמוֹת הַפְּגָנוֹמוֹת.

וְהַגָּה "עגנון שׁוֹבְּבִי"ם" הַוָּא הַיָּמִים הַלְּלוּג, שִׁיכּוֹלִים לְתַקֵּן בָּהֶם אֶת הַחַטָּא הַזָּה שֶׁל הַוְצָאת זָרָע לְבַטְּלָה, שֶׁאָף אָחָד מַאֲתָנוּ אֵינוֹ גָּקֵי מִזָּה, וְאָסֹר לְהַטּוּת עַצְמוֹ, צְרִיכִים לְחִיּוֹת עִם הַמִּצְיאוֹת, וְלִבּוֹא אֶל הַקְדּוֹשָׁ-בְּרוֹךְ-הַוָּא וְלִדְבָּר אֶלְיוֹן, כִּי אַצְלוֹ יַתְּבִּרְךָ מַאֲדָם מַאֲדָם חַמְשָׁבָה תְּפִלָּה, כִּי כֵּה אָמָרוּ חַמְמִינָנוּ הַקְדּוֹשִׁים (פְּנַחַדְמָא וַיְרָא א'): אָמֵר לָהֶם הַקְדּוֹשָׁ-בְּרוֹךְ-הַוָּא לִישְׁרָאֵל, הֵנוּ זְהִירִים בְּתְּפִלָּה, שְׁאֵין מִזָּה אַחֲרַת יְפָה הַיִּמְגָּה, וְהִיא גָּדוֹלָה מִכָּל הַקְרָבָנוֹת, וְאַפְלוֹ אֵין

אדם צריך לענות בתפלה ולבנות חסד עמו, כיון שמתפלל ומרבה בתהנונים – אני עושה חסד עמו; כל-כך חשוב אצלו יתרוך תפלה. וכך עליינו להיות חזקים בתפלה שחרית, מנוחה, ערבית, ולומר בכלל לילה חצות, שאربע תפלות אלו הן כנגד ארבע רגלי המרכבה: כנגד אברהם, יצחק, יעקב, דוד. אברהם תקן שחרית, יצחק תקן מנוחה, יעקב תקן ערבית, ודוד המלך כתוב אצלו (תהלים קיט, סב): "חצות לילה אקים להודות לך על משפטך צדקך". דוד המלך מעולם לא עבר עליו חצות לילה בשנה. וכן שואמרים חכמיינו הקדושים, וכתויב בזוהר (חלק א' א'): כל העולם כלו הילכו לישן בלילה, ודוד המלך יצא בחוץ באמצע הלילה והסתפל על השמים, ואמר: "כִּי אָרְאָה שְׁמֵיךְ, מַעֲשָׂה אָצְבָעָתִיךְ, יְרֵחַ וּכֹכְבִים אֲשֶׁר כוֹנֵנְתָּ", ושר שירות ותשבחות לקדוש ברוך הוא ובאה לפניו יתרוך. בעת חצות, אז הוא בזמן של המתקת הדיינים, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ז, חלק א', סימן קמט), שאמיתת חצות תשובה כמו פדיון, כשאדם אומר בכלל לילה חצות, שהוא התבוננות, על-ידי זה לאלו עשה אותה הפניון העליון, כי רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ז, חלק א', סימן רטו), שיש עשרים וארבעה בתים דיינים, ודברים את

האדם בכל יום ובכל שעה ושעה, ויכמאמרים ז"ל (ראש השנה טז): אדם נדון בכל שעה, שזה שם אדני, שיש בו עשרים וארבעה צורופים, יכולים לקחת שם זה, ולגלgal עמו עשרים וארבעה צורופים, שזה הcad בתי דין שגדנים בהם את האדם, אבל באםצע הלילה, אומר רבנו ז"ל (לקיטי-מורן, חלק א', סימן קמט): חצות מצלג כמו פדיון, כי הוא המתקת הדיינים, וזה הוא הארתו בבית דין העליון. וכן אמר (שם, סימן נד), שעקר זמן ההתבודדות זה בעת חצות, שאז נאמר (תהלים עז, ז): "אזכרה נגניתי בלילה עם לבבי אשיך ויחפש רוחי", וזה היה הדבר הפללה. וכך צריכים להזכיר בימים אלו — ימי שובביים, לומר בכל לילה סדר תקון מצות, ולבכות על עונותיו, ולבקש סליחה ממני יתברך, ואף אחד אינו שומע אותו ורואה את מעשיו. וכן להתפלל התפלות: שחרית, מנחה, ערבית, במנין בזקא, כי כך אמורים חכמים הקדושים (ברכות ח): איך מי עת רצון? בשעה שהציבור מתפללים; ואומר רבנו ז"ל (לקיטי-מורן, חלק א', סימן נה), שעלי-ידי שמתפללים השלש תפנות במנין, ממשיכים על עצם הארתו האבות הקדושים, וזאת כל אלו הרוצים להרע לו — אינם מצלחים, כי הוא מסתתר בכלל כנפיו יתברך,

כמוכבא בז'הר: במקום שיש אבות — שם יש השכינה, היכן שמתחפלים: שחרית, מנחה, ערבית, שם מצפה השכינה. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקיטי-מוחר"ז, חלק ב', סימן ח'), שהשלש תפנות הלו בונות לאדם שלשה מchein כנגד תפאות נאוף, וממי שחזק להתפלל בkowski ובחיות שחרית, מנחה, ערבית, הוא בונה לעצמו שלשה מchein שעומדים נגד תפאות נאוף, שאף פעם לא יכול בז'ה. ולכן "ענין שׁוֹבְּבִי"ם" זה אמונה ותפלה, שמכניסות באדם שמחה, כי אין עוד שמחה כמו שידוע שהקדוש ברוך הוא נמצא אותו, ויש לו תקווה, יוכל לבוא לכל המדרגות שבעוולם. ולכן עליינו לנצל את הימים הללו להיות בשמחה, ואמר רבנו ז"ל (לקיטי-מוחר"ז, חלק א', סימן קסט): מי ש תמיד שמח — הקדוש ברוך הוא בעצמו שומר אותו מפגם הברית; כי עקר המפגם הברית בא רק על-ידי הקלפה הנកראת לילית על שם ילה, שמכניסה באדם מרירות, עצבות ודכאון, ולכן צריים לעשות כל מיני פועלות שבעוולם להיות רק בשמחה, לשמח ולשמח את אחרים, וזה עקר תקון הברית, וזה "ענין שׁוֹבְּבִי"ם", שצריים לשמח מאד שזכה להתקרב אל צדיק כל-כך גדול, וכמו שאמר רבנו ז"ל (שיות-הר"ז, סימן קע), שעליכם לשמח מאד

מַאֲד, שֶׁאַתֶם יוֹדְעִים מִרְבֵי אֶמֶת כֹּזוֹה, כִּי אַנִי יוֹדֵעַ גַּדְלַת הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא, וְלֹכֶן רָאוּי לְכֶם לְשִׁמְחַת שֶׁאַתֶם מִקְרָבִים אֲלֵי. זוֹ צְרִיכָה לְהִיוֹת כֹּל הַשְּׁמַחַת שֶׁלּנוּ — שֶׁאַחֲרֵ כָּל הַצָּרוֹת וְהַיִסּוּרִים וְהַמְּרִירּוֹת שַׁעֲבָרְנוּ בְּחִינּוֹ, טְמַאַנוּ מַחְנוּ בְּהַרְהֹרִים רַעִים, טְמַאַנוּ עִינִינוּ בְּהַסְתְּפָלִיות רַעִות, טְמַאַנוּ אַזְגִינּוּ בְּשְׁמִיעּוֹת אַסּוֹרוֹת, טְמַאַנוּ אֶת הַאָף בְּכֻעָס וּרְצִיחָה, טְמַאַנוּ פִינּוּ בְּגַבּוֹל פָה, בְּלִשׁוֹן הַרְעָ וּרְכִילּוֹת, טְמַאַנוּ יָדִינוּ בְּהַוְצָאת זָרָע לְבִטְלָה, טְמַאַנוּ רָגְלִינוּ בְּהַלְיכּוֹת לְמִקּוֹמוֹת הַמְּטֻבָּפִים, וְחַמְמָנוּ אֶת גּוֹפָנוּ לְדָבָר עֲבָרָה, עַד שְׁהַגְעָנוּ לְגַנְקָבָא דְתַהוֹמָא רַבָּה. וְהַגָּה רְחִם עַלְינּוּ הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא, וְשַׁלֵּחْ לְנוּ רַבִּי נוֹרָא וּנְפָלָא כֹּזוֹה שְׁעוֹסָק בְּתַקְוִינּוֹ, וְלֹכֶן עַלְינּוּ לְשִׁמְחַת מַאֲד מַאֲד, שֶׁאַנוּ זּוֹכִים לִידֵעַ מִרְבֵי אֶמֶת כֹּזוֹה.

אָבֶל הַסְמָ"ד־סְמָ"מ מִפְחַד מַאֲד מִהַרְבִּי הַזָּה, וְלֹכֶן הוּא קִים מִתְלָקַת מִבְחוֹץ וּמִבְפַגִּים. רְאִשָּׁית, אָף אֶחָד אֵינוֹ יָכֹל לְהַתְקִירֵב אֶל רַבְנוּ זַ"ל, מִחְמַת רַב הַמְנִיעּוֹת, וְכֹמוֹ שָׁאֹמֶר רַבְנוּ זַ"ל (לְקוּטִי־מוֹהָרֶן, חָלָק א', סִימָן קְנָב), שֶׁכְשֶׁבָּאָה נְשָׁמָה קָדוֹשָׁה שִׁיכְזָה לְהַצִּיל נְשָׁמוֹת, אֲז שָׁמִים בְּדָלַת יָרָא שָׁמִים, אֵיזָה מִשְׁגִּיחָה, אֵיזָה רָאשׁ יָשִׁיבָה, וְאֹמֶר: "אֶל תַּלְךְ שָׁם

לרבנו ז"ל, לא לומדים בספרים אלו, לא כדי להיות מקרבים אליהם", וכדומה כל מיני פתוים ובהללים שרק מדברים על רבנו ז"ל ועל אנשים. ובנירא אדם שומעים זאת ובורחים. אומר רבנו ז"ל, שאי אפשר להתגבר על הירא שמים שעומד בפתח, רק על-ידי מסירות נפש, לידע שפה יש לי התחזקות, פה יש לי חיית, פה אגיע לתכליתי, אז לפה לי לשאל את פלוני? עלי לעסוק בתיקון נפשי. הסמ"ך-מן ראה שאינו יכול לעשות דבר, כי נשמות ישראל נשברו כלכך, ואור רבנו ז"ל מתחפש מאד בעולם, וכל מי ששבר ורחק — מוצא התחזקות וחיות אצל רבנו ז"ל, אזי בא בתחבולה ובהמצאה חדשה, שהקים ממלכת מבפנים, בתוך מסרו של רבנו ז"ל, וזה מדבר על זה, וזה מדבר על זה, עד שאין יותר היכן משה שרוי, היכן אהרן שרוי, זו הארץ היכי גדולה, שאדם שוחרר כבר את כל המניעות ובא אל רבנו ז"ל, והנה צרייך לשמע, שפה זו מדברת על זו וזה על זו, לאינו יודע מה לעשות. ולכון אין שם עצה אחרת, אלא להסתכל על עצמו — מה יהיה אני, היכן אני מקבל התחזקות, היכן אני מתבודד אל הקדוש ברוך הוא, מי מגניס בי חיית, שגט-בן אתבודד

אליו יתברך, מי נותן לי חיים, שגם אני אלמד תורה; כי עקר תקון הברית זה למוד תורה, כמורבא (לקויטי-מוּהָרֶן, חלק א', סימן א'), שהזכיר הרע רוצחה לעשות את האדם משגע, ועל ידי למוד תורה שוכרים את הזכיר הרע, כי כמו שאין אפשר להכנייע שגוען המשגע אלא על ידי מקלט, כך התורה היא במקל לשפר בו את הזכיר הרע. ולכון אומרים חכמיםינו הקדושים (קדושים ל.): אמר מקדוש ברוך הוא, בראשי יזכיר הרע, בראשי תורה פבלין פגשו; אין אדם שאין לו יזכיר הרע, ואין דבר שישuber את הזכיר הרע כמו התורה. ולכון על אדם לעשות לעצמו חשבון הנפש — היכן זוכה ללמד בכל יום מקרה, משנה, גمرا, מדרש, הלכה ואגדה, שם הוא צרייך להשאר בנסיבות נפש הכי גדולה, ולא להתפעל משום בריה שבעולם. ואם אדם יעשה לעצמו חשבון זה, אז אין לו שום מניעה, ולא יהיה אצל שום מוגע ומעקב, שום כלב נובח לא יפריע לו, כי רבנו ז"ל אומר (לקויטי-מוּהָרֶן, חלק א', סימן נ'), שעז פנים נקרא כלב, וכמו שכחוב (ישעה נו, יא): "והכלבים עז נפש", וכי שפוגם בברית צרייך לשמר עצמו מאד מכלבים. וכי אלו הכלבים? אלו שגמץאים בתוך מדתו של רבנו ז"ל, ואינם מתבישים

לדבר על זה או על זה. טמא מטמא, חטא בכל מני שקיין, והם ותעוב, לא נולדת בקדשה, עברת על נשג'ז, ועשית כל מני תועבות שעולים, במקום שתישב בין תנור לכיריים ותחור בתשובה, אpta היום בדבר מי כן גדול וכי לאו, ואיך מתביש? ! אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מורב"ז, חלק ב', סימן פג), שזהו יצר הרע גדול לומר: צדיק זה נאה, צדיק זה אינו נאה, תלמיד חכם זה נאה וזה לאו; טפה שרואה, איןך מתביש לדבר על צדיקים, הלא אpta שליח הסמ"ך מ"מ, שראה לשבר בני-אדם.

והגה עפה זה זמן שובי"ם, והעיקר בימים אלו — לגלות את הצדיק האמת. וכך עקר עבודתנו הקדושה — למלא את כל העולם עם אור רבנו ז"ל, וכן שMOV בא בדרכיו ז"ל (לקוטי-מורב"ז, חלק א', סימן רס), שצדקה זה תקון הברית; כי כנגד שהוא השפיע זרעו למקום שלא היה צריך להשפיע, לבחוין, כנגד זה יכח כסף הצדקה וישפיעו בפנים, שזה מה שכתוב בצדקת המשכן (שמות לה, כב): "וניבאו האנשים על הנשים", שזה זוג, שעלי-ידי הצדקה שננתנו בבניין המשכן, בזה היה זוג דקדשה, היה ייחוד בין יסוד למלכות. וכך אמר מורהנו"ת

ז"ל (לקוטי ההלכות, ברכות ה' השחר, הלכה ה'), שעלך
הצדקה צריכה להיות לתלמידי חכמים שיכולים
למבר ספרים מהקרבים נשומות ישראלי אל הקדוש-
ברוך הוא, ועקר הצדקה לחתת להדפס ספרי רבינו
ז"ל ולהפיכם לכל נשומות ישראלי, שהה מה שכתוב
(תהלים קיט, קמב): "צדקה צדק לעולם, ותורתך
אמת", איזו הצדקה נשארת לעולם? כשנוגנים אותה
להדפס ספרי הצדיק האמת; וכן אומרים חכמינו
קדושים (כתבות נ.): "עשה הצדקה בכל עת" (תהלים
קו, ג) — זה הכותב ספרים ומישיאלון לאחרים;
כשנוגנים הצדקה לאדם — זה דבר גדול מאד,
לאדם אין מה לאכל, והנה נתף לו אכל — אין
למעלה מזה, אבל אכל את האכל, ולאחר מכן שוב
רubb, ולמחратים בא שוב לבקש וכו', ובמה יש
לאדם לחת? אבל כשאדם נותן הצדקה להדפס ספר
אחד קטן, קונטרס אחד קטן, ומסר את זאת לייהודי
מסכן, שנמצא בבור, בזוהמה של פאות נאוף, ומר
וחשך לו חמימים, ונסbum אצלו שמאבד עצמו לדעת,
ואין לו כבר תקונה בחיים, פאשר דבר זה מצוי עכשו
מאך, והנה נתף לו קונטרס: "יש תקונה", "תהי
שמח", "אל תתי אש" וכדומה, הצלת נפש אחת,
אשר אומרים חכמינו קדושים (בבא בתרא יא): כל

המקים נֶפֶשׁ אֶחָת מִיְשָׁרָאֵל, כְּאֲלוֹ קִים עַולְם מֶלֶא; אָדָם עוֹמֵד לְהַתָּאָבֵד, וְהַגָּה בָּא אֶלְיוֹ יְהוּדִי, וּנוֹתֵן לוֹ קוֹנְטִירָס "לִמְהָ לְהַתָּאָבֵד", אָזִי הַצִּילוֹ מְאָבְדוֹן, אָדָם עוֹמֵד לְהַתְגִּרְשׁ, רְחַמְנָא לִישְׂזָבָן, וְהַגָּה הַגָּעָתָא אֶלְיוֹ בָּזְמָן הַכּוֹן, וּנְתַפְתָּה לוֹ קוֹנְטִירָס "לִמְהָ לְהַתְגִּרְשׁ", וּמְתַחֵיל לְהַתְבוֹגֵן בָּאָמָת — לִמְהָ לִי לְשִׁבְרָא אֶת בֵּיתִי וּכְוֹ', כְּדָאי לִי לְעַשּׂוֹת שְׁלוֹם בַּבָּיִת עִם אַשְׁתִּי וּכְוֹ', וּעֲלֵי יָדֵיכֶה אָצֵיל אֶת יָדֵי וּכְוֹ', כִּי מַי סָובֵל בָּעָקָר כְּשַׁה הַוֹּרִים מַתְגִּרְשִׁים? הַיְלָדים. וְלֹכֶן אֵין צְדָקָה גְּדוֹלָה מֵזָה — מַלְקָפֵץ אָורֶר רַבְנָנוּ זַיִל בָּעַולְם. וְכֹל מַי שִׁיּוֹדֵעַ שְׁפָגָם בְּבִרְית — הַוְצָאת זָרָע לְבָטָלה, עָלָיו לְקַחַת סָל מֶלֶא קוֹנְטִירָסִים וְחוֹבְרוֹת, וְלֹצָאת בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלַהֲפִיצָם בְּמִסְרָות נֶפֶשׁ הַכִּי גְּדוֹלָה, וְלֹא לְהַתְפִּיעַל מִשּׁוּם בְּרִיה שְׁבָעוֹלְם, וַיְהִיא מַוְכֵּן לְמִסְרָ נֶפֶשׁוֹ, פְּשָׁוטוֹ כְּמַשְׁמָעוֹ, לְגִלוֹת וְלַפְרִיסָם אָורֶר רַבְנָנוּ זַיִל בָּעַולְם, וּבְפָרָט בְּהֹר הַזָּה, שְׁהַעֲרָבָ-רְבָה הַתְּעָרָבָה בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהַבִּיאָו גּוּיִים וְגּוֹיֶת מִבְחִיזָן לְבֹזֵל אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּינֵיהֶם, וְלֹכֶן צְרִיכָה לְהִיּוֹת לְנוּ עֲבוֹדָה זָו שֶׁל צְדָקָה לְהַדְפָּסָה — קָדֵשׁ תְּקָדְשִׁים, וְלֹצָאת וְלַהֲפִיצָם אָורֶר רַבְנָנוּ זַיִל בְּמִסְרָות נֶפֶשׁ הַכִּי גְּדוֹלָה, שָׁזָה "עֲגַנִּין שׁוֹבְבִי"ם", לֹא רַק שְׁאָנִי חֹזֵר בַּתְשׁוּבָה, אֶלְאָ אָנִי רֹצֶחֶת לְהַחְזִיר

בתחשובה אחרים, זהה הטיון אם אני באהמת בעל תשובה, ואם נתקבלה תשובתי בשמים? אם אני מקרוב יהודים אחרים, ועו רצוני לקרב את כלל נשמות ישראל אל הקדוש ברוך הוא, סימן שנתקבלה תשובתי בשמים, ואני בעל תשובה אמת. אבל כל זמן שיש לאדם ספקות, ואיןו רוץ להפיץ לאחרים ולקרבם, וחושכ שתבל על הזמן לעסק בזה, סימן שאינו בעל תשובה אמת. ועל כן באנו ונתחזק ביום שוביים אלו, שאנו נתקנות כל הנשמות שיצאו לבטלה, כי בפרשיות: שמota, ריארא, בא, בשלח, יתרו, משפטים, יכולים לתקן את כל הנשמות שיצאו לבטלה, ולחותיר יהודים בתשובה, וכי שמשיב אחרים מעון, הקדוש ברוך הוא מוחל לו, וכי יכול להתרPEAR שהוא נקי מחתאים?! מי יאמר זכיתי לבי טהרתי מחתאי?!

ולכן התשובה העיקרית – לקרב אחרים, ולהפיץ אור רבנו נ"ל, ועל ידי זה נזכה לתקן הנצח, ולתקן כל אשר פגמנו בפגם הברית, ונזכה לראות בגלוי שכינה, אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!